

Arrest

nr. 127 180 van 17 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.
2. de burgemeester van de stad Beringen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Beringen van 4 maart 2014 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 april 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. KARACA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de Belgische staat.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juli 2013 dient verzoeker een aanvraag in om toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij buitengewone omstandigheden worden aangehaald die verhinderen dat de aanvraag in het buitenland wordt ingediend.

1.2. Op 4 maart 2014 neemt de burgemeester van de stad Beringen een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter). Verzoeker wordt hiervan op 10 maart 2014 in kennis gesteld. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 12 bis, §§ 3,3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid of artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam : B

Voorna(a)m(en) : C

Nationaliteit : Turkije.

(...)

heeft zich op 19 07 2013 aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

❖ Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten: het paspoort is vervallen sedert

08.11.2012

*❖ Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis §2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor ;
o Een recent bewijs van goed gedrag en zeden”*

1.3. Verzoeker wordt op 4 maart 2013 in kennis gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 20 februari 2013. Dit is het bestreden bevel waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer die verklaart te heten

Naam: B

Voornaam: C

(...)

Nationaliteit: Turkije

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

REDEN VAN DE BESLISSING

Het paspoort van betrokkene is vervallen sedert 08.11.2012. Betrokkene heeft geen verblijfstitel voor België.”

2. Rechtspleging

Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift één verwerende partij aan, met name “De Dienst Vreemdelingen-zaken”.

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van inquisitoriale aard. Het komt de Raad toe om de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde handeling in de voorgeschreven banen te leiden. Het komt de bevoegde organen van de Raad derhalve toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen. (cf. RvS 10 juni 1997, nr. 66.659 en RvS

18 december 2001, nr. 101.932). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cf. RvS 1 december 1999, nr. 83.770; RvS 1 juli 2003, nr.121.147).

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de eerste bestreden beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter) werd genomen door de burgemeester van de stad Beringen, op grond van artikel 12bis van de vreemdelingenwet en artikel 26/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit).

Artikel 12bis, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°. § 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.”

Artikel 12bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient samen gelezen te worden met artikel 12bis, §2 van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“(…)

§ 2 Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

Artikel 26/1 van het vreemdelingenbesluit dat de uitvoeringsbepaling vormt van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° een geldig paspoort;

2° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, zoals gedefinieerd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet;

3° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde onmiddellijk een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd."

Uit een samenlezing van deze bepalingen blijkt duidelijk dat het gemeentebestuur van Beringen bevoegd is om de eerste bestreden beslissing te nemen. Het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris in casu op 20 februari 2014 instructies verstuurde aan de burgemeester van Beringen met het oog op de afgifte van een bijlage 15ter, zoals de raadsvrouw van verzoeker terechtzitting aangeeft, doet geen afbreuk aan de autonome bevoegdheid van het gemeentebestuur van Beringen inzake de afgifte van de bijlage 15ter.

Bijgevolg is wat betreft de eerste bestreden beslissing enkel de stad Beringen in deze de verwerende partij is en wordt de Belgische staat voor wat betreft deze bestreden beslissing buiten de zaak gesteld.

Anderzijds is de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, de enige verwerende partij voor wat betreft het bestreden bevel.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat naast de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (eerste verwerende partij) ook de stad Beringen, vertegenwoordigd door de burgemeester, terecht opgeroepen als verwerende partij werd opgeroepen (tweede verwerende partij).

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Belgische staat, eerste verwerende partij, werpt een exceptie van onontvankelijkheid op omwille van de laattijdigheid van het ingesteld beroep.

Overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

3.2. Hoewel eerste verwerende partij buiten de zaak werd gesteld voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, onderzoekt de Raad niettemin in het kader van een goede rechtsbedeling de exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen door eerste verwerende partij t.a.v. eerste bestreden beslissing. Eerste verwerende partij betoogt dat de eerste bestreden beslissing van 4 maart 2014 aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 4 maart 2014. Bij nazicht van de stukken van het rechtsplegingsdossier, met name de kopie van de eerste bestreden beslissing die door verzoeker wordt voorgelegd, stelt de Raad evenwel vast dat op de akte van kennisgeving van de eerste bestreden beslissing door middel van een stempel de datum "10 maart 2014" werd aangebracht.

Uit het administratief dossier dat de stad Beringen, tweede verwerende partij, heeft ingediend blijkt dat als stuk 3 een akte van kennisgeving werd gevoegd die een datum van 4 maart 2014 vermeldt. Uit dit administratief dossier kan echter niet worden afgeleid of deze akte van kennisgeving hoort bij de eerste bestreden beslissing dan wel bij het bestreden bevel, respectievelijk stukken 1 en 2 in het administratief dossier van de tweede verwerende partij. De Raad stelt vast dat de tweede verwerende partij ter terechtzitting niet aanwezig is, zodat deze vraag haar niet kan worden voorgelegd. Bovendien blijkt uit de nota van de tweede verwerende partij niet dat deze de tijdigheid van het ingediende beroep betwist. Tenslotte moet worden opgemerkt dat de akte van kennisgeving die als stuk 3 wordt gevoegd, bij vergelijking met het administratief dossier van de eerste verwerende partij en met de stukken van de verzoeker, correspondeert met de akte van kennisgeving van het bestreden bevel, maar niet met de akte van kennisgeving van de eerste bestreden beslissing.

Bijgevolg neemt de Raad aan dat 9 april 2014 de uiterste datum was waarop verzoeker een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing kon indienen. Het op 9 maart 2014 ingediende beroep tot nietigverklaring, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, is dus tijdig en derhalve ontvankelijk.

3.3. Voor wat betreft het bestreden bevel, werpt de eerste verwerende partij dezelfde exceptie van onontvankelijkheid op. Bij nazicht van de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel werd genomen op 20 februari 2014 en geeft de akte van kennis-

geving aan dat verzoeker hiervan in kennis werd gesteld op 4 maart 2014. Dit betekent dat het beroep van 9 april 2014 derhalve laattijdig werd ingediend aangezien de laatste nuttig dag 3 april 2014 was.

Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van verzoeker dat hij zich slechts eenmaal naar het stadsbestuur heeft begeven, namelijk op 10 maart 2014, en dat beide bestreden beslissingen hem op die dag werden betekend, doch dat enkel op de akte van kennisgeving van de beslissing tot weigering tot inoverwegingname een stempel met de correcte datum werd aangebracht en dat hij daar “als leek” toen niet op heeft gelet. Aangezien beide beslissingen op dezelfde datum werden opgesteld speelt er een sterk vermoeden – wat in casu voldoende kan zijn als bewijs – dat deze ook op dezelfde dag werden betekend, aldus de raadsvrouw van verzoeker.

Uit beide administratieve dossiers blijkt dat op 20 februari 2014 de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, de burgemeester van de stad Beringen op de hoogte bracht van het feit dat verzoeker niet aan alle voorwaarden van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet had voldaan. De gemachtigde deelde de burgemeester mee dat de vreemdelingenwet toestaat om de aanvraag niet in overweging te nemen aan de hand van een bijlage 15ter. Voorts stelde de gemachtigde: *“Indien u de 15ter betekent, gelieve dan eveneens het bijgevoegde bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 /30 dagen) te betekenen.”* Voorts blijkt dat de beide betekende bestreden beslissingen op 11 maart 2014 door de stad Beringen werden doorgestuurd naar de gemachtigde van de staatssecretaris.

Uit de administratieve dossiers blijkt duidelijk dat beide beslissingen niet op dezelfde dag werden genomen, met name werd de beslissing tot niet-inoverwegingneming genomen op 4 maart 2014 en het bevel op 20 februari 2014. Hoewel de gemachtigde suggereerde om bij de betekening van de eerste bestreden beslissing ook het bestreden bevel te betekenen, en de betekende beslissingen samen op 11 maart 2014 werden doorgestuurd naar de gemachtigde, kan de Raad niet voorbij het feit dat de akte van kennisgeving van het bestreden bevel uitdrukkelijk de datum 4 maart 2013 weergeeft. De Raad vindt in het rechtsplegingsdossier geen steun voor de bewering van verzoeker dat hij zich maar één keer naar het stadsbestuur heeft begeven, d.i. op 10 maart, en dat hij als “leek” niet op de data van de akte van kennisgeving heeft gelet.

Er zijn in casu dan ook geen voldoende elementen om een sterk vermoeden te vestigen dat beide bestreden beslissingen op dezelfde dag werden betekend, noch zijn er voldoende elementen om te twifelen aan de bewijskracht van de akte van kennisgeving van het bestreden bevel.

Uit de stukken van beide administratieve dossiers en de stukken aangebracht door verzoeker blijkt duidelijk dat het bestreden bevel van 20 februari 2014 ter kennis werd gebracht aan verzoeker op 4 maart 2013 en niet – zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt – op 10 maart 2013. Bijgevolg was 3 april 2014 de uiterste datum waarop verzoeker een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 9 april 2014 ingediende beroep tot nietigverklaring, in zoverre het gericht is tegen het bestreden bevel, laattijdig is en derhalve niet ontvankelijk is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de aangevoerde middelen enkel worden onderzocht in het licht van de eerste bestreden beslissing, nu het beroep in zoverre het gericht is tegen het bestreden bevel, gezien de laattijdigheid ervan, onontvankelijk is.

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker onderhoudt een effectief gezinsleven in België. Verzoeker woont samen met haar echtgenote en thans heeft het koppel een nieuw spruitje gekregen. Partijen hebben een zoon die K.B. heet en geboren is te Heusden-Zolder op 14.01.2014.

Dat het een manifeste schending uitmaakt van artikel 8 EVRM dat verzoeker, met zoveel bewijzen dat hij bijgebracht heeft, en ondanks hun stabiele en duurzame relatie welk door verwerende partij niet kan worden betwist, niet voldoende wordt geacht omwille van het één feit dat de verwerende partij ten onrechte meent, dat de aanvraag in land van herkomst zou moeten geschieden, daar geen geldig paspoort voorhanden was en geen attest van goed gedrag en goede zeden.

Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (voor de bespreking hierna 'gezinsherenigingsrichtlijn') het recht op gezinshereniging als principe gesteld. In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In de zaak Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken vangt het Hof van Justitie met haar antwoord op een prejudiciële vraag aan overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen.

Nu gezinshereniging als principe is gesteld dienen de bepalingen waaronder voorwaarden aan het recht op gezinshereniging die dit recht beperken kunnen worden gesteld, op een restrictieve wijze te worden geïnterpreteerd. Het Hof vervolgt dat hieraan dient te worden toegevoegd dat de lidstaten hun vrijheid van handelen met betrekking tot deze materie niet op een dergelijke manier mogen benutten dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Richtlijn, die erin bestaat de gezinsherenigingen te bevorderen en het nuttig effect dat daaraan verbonden is. Uitzonderingen moeten bijgevolg 'uitzonderlijk' blijven.

Het recht om een gezinsleven uit te bouwen en het respect voor dit gezinsleven vormt een van de hoekstenen van een democratische samenleving. Om die reden is dit recht verankerd in de nationale Grondwet en in het EVRM. Krachtens artikel 8 EVRM zijn beperkingen op dit recht wegens de nationale overheden slechts toegestaan voor zover de inmenging a) voorzien is bij wet; b) noodzakelijk is voor het bereiken van een legitiem doel en c) noodzakelijk is in een democratische samenleving (proportionaliteit).

Als algemene regel geldt dat uitzonderings- of beperkingsclausules steeds zo moeten worden geïnterpreteerd dat ze nog ruimte laten voor toepassing, en zeker geen aanleiding mogen geven tot een uitholling van het betrokken mensenrecht. Verder werkt ook het non-discriminatiebeginsel door op het niveau van de legitieme beperkingen.

Terecht overweegt de Raad van State dat van de zaak-Zambrano abstractie kan worden gemaakt voor wat de feitelijke bijzonderheden betreft. De kernoverweging is immers dat Belgen niet meer dezelfde rechten zouden kunnen genieten als de andere burgers van de Unie, met name deze die ressorteren onder de artikelen 8 EVRM en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Dat is geheel conform de eerder aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun tegen Nederland.

De invoering van een dergelijke voorwaarde opdat men de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie kan verwerven zich moeizaam verenigen met het doel van de gezinsherenigingsrichtlijn, die erin bestaat de gezinsherenigingen te bevorderen en het nuttig effect dat daaraan verbonden is. Deze bepaling doet met andere woorden een drempel ontstaan die niet richtlijnconform is, daar bovendien de Dienst Vreemdelingenzaken verder ook geen rekening houdt met de duurzame en stabiele relatie tussen de partners.

Vaste rechtspraak RVV en EHRM bestaat erin dat DVZ de belangenafweging tussen beoogd doel en de ernst van de inmenging moet kunnen balanceren.

DVZ, als verwerende partij, moet rekening houden met dit gezinsleven niet alleen bij de aanvraag, alsook bij het opleggen van de inreisverbod, welk in casu niet verantwoord is.

Inreisverbod is niet cumuleerbaar met argument dat er geen bijzondere omstandigheden voorhanden zou zijn. (CCE N° 106 781 dd. 16.07.2013)

Onderzoek naar specifieke omstandigheden vergt een onderzoek naar mogelijke schending van artikel 8 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

(RWnr 93942 dd. 19.12.2012)

De feitelijke en wettelijke gezinsband tussen verzoeker en diens partner is aan verwerende partij bekend. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt de redenering bijzondere omstandigheden zinledig.

(CCE N° 97 083 dd. 12.02.2013, CCE N° 97 267, RWnr 98 002 dd. 27.02.2013)

De weigering van de verwerende partij, om het verblijf toe te kennen zonder enig gegronde reden, dient in strijd met het recht op gezinsleven, beschermd door artikel 8 van EVRM, te worden bestempeld.

Gelet op het feit dat artikel 8 EVRM duidelijk wordt geschonden, is voormeld middel aldus gegrond is."

In een vierde middel wordt de schending aangevoerd van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat verder het ook manifest incorrect voorkomt, met manifeste schending van de proportionaliteitsbeginsel en motiveringsplicht, waarom de Dienst Vreemdelingenzaken van mening zijn de expliciete aanvraag conform artikel 10 en 12bis van de Vw niet in overweging te nemen.

Ondanks het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten treft.

DVZ moest er toch mee rekening houden dat het feit dat een niet-overwegingname van aanvraag artikel 10+12 bis niet verhindert om het gezinsleven in aanmerking te nemen gezien het bevel om het grondgebied te verlaten dit onhoudbaar maakt.

Partijen hebben alle relevante stukken bijgebracht.

Zodoende is het dan ook duidelijk dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken manifest foutief genomen werd.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster en diens partner.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R. W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tót haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tót de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat de verwerende partij, de verzoekende partij noch de partner van verzoeker in de mogelijkheid heeft gesteld om hierover eventueel bijkomend inlichting te verschaffen. Dat de verwerende partij geenszins voorzichtig heeft gehandeld om de situatie van verzoekster en diens partner te onderzoeken.

Dat de bestreden beslissing aldus met zekerheid tekortkomt aan de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Gezien hun samenhang worden beide middelen samen onderzocht en besproken.

4.2. In zoverre verzoeker met de “motiveringsplicht” doelt op de formele motiveringsplicht, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De bestreden beslissing geeft immers duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet en de artikelen 26 en 26/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, en naar de vaststelling dat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. In casu blijkt dat verzoeker niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten, met name is zijn paspoort sedert 8 november 2012 vervallen, en legt hij niet alle in artikel 12bis § 2 van de vreemdelingenwet bedoelde bewijzen voor, met name een recent bewijs van goed gedrag en zeden. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.3. In zoverre verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag van 19 juli 2013 steunde op de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet waarbij hij melding maakte van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om het vereiste visum te vragen bij de Belgische diplomatieke overheden. Artikel 12bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°. § 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.”

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook onderzocht in het kader van artikel 12bis van de vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

4.5. Artikel 26/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° een geldig paspoort;

2° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, zoals gedefinieerd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet;

3° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde onmiddellijk een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.

Uit deze bepaling blijkt dat de burgemeester de aanvraag op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet niet in overweging neemt door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter indien de vreemdeling bij het indienen van zijn aanvraag niet alle vereiste documenten overlegt. De Raad wijst erop dat een recent bewijs van goed gedrag en zeden moet voorgelegd worden in toepassing artikel 12bis, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, alsook een geldig paspoort in toepassing van artikel 26/1, § 1 van het vreemdelingenbesluit.

4.6. In casu betwist en/of weerlegt verzoeker niet dat hij naliet bij zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf een geldig paspoort en een recent bewijs van goed gedrag en zeden voor te leggen, reden waarom de burgemeester van de stad Beringen, geheel binnen zijn bevoegdheid zoals hierboven blijkt, overging tot het niet in overweging nemen van deze aanvraag door middel van het uitreiken van een bijlage 15ter, in casu de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij beweert dat alle relevante stukken werden bijgebracht.

De Raad benadrukt dat waar de bestreden beslissing uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel, quod in casu, er op dient te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten en nuttige inlichtingen moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoeker aan de wettelijke voorwaarden voldoet (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. De burgemeester kon in deze veronderstellen dat hij over alle nuttige gegevens beschikte om tot een oordeel te komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dit kader niet in dat de burgemeester er toe gehouden was om bijkomende stukken of inlichtingen aan verzoeker te vragen. De Raad stelt vast dat de burgemeester rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker nuttig achtte in het kader van zijn aanvraag om toelating tot verblijf op grond van artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. Waar de burgemeester op goede gronden vaststelt dat verzoeker in gebreke is gebleven om een geldig paspoort en een recent bewijs van goed gedrag en zeden voor te leggen, kan worden afgeleid dat verzoeker nalatig was of zich onvoldoende informeerde, maar niet dat de burgemeester op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskenning van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid. De bestreden beslissing komt de Raad bijgevolg niet kennelijk onredelijk voor aangezien niet alle vereiste documenten werden voorgelegd en de burgemeester krachtens artikel 26/1 van het vreemdelingenbesluit er vervolgens toe gehouden is om de aanvraag niet in overweging te nemen door middel van een bijlage 15ter.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

4.7. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM houdt geen bijzondere motiveringsplicht in, maar de Raad gaat als annulatierechter wel na of de burgemeester in casu niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen in het licht van artikel 8 van het EVRM (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn vrouw en zoon een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker een aanvraag indiende voor een toelating tot verblijf en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggen individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om toelating tot verblijf op basis van artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene moet voldoen aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt dat een lidstaat in passende gevallen kan aanvaarden dat een verzoek wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich reeds op zijn grondgebied bevinden, maar dat niettemin het verzoek vergezeld moet zijn van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden.

4.8. De Raad stelt vast dat verzoeker zich grotendeels beperkt tot een theoretisch betoog met verwijzingen naar de Gezinsherenigingsrichtlijn, de rechtspraak van het Hof van Justitie, het EHRM en de Raad, maar in gebreke blijft dit betoog voldoende te concretiseren.

Er moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing enkel een verplichting inhoudt om de aanvraag via de geëigende procedure in te dienen. Zij doet geen afbreuk aan de beoordeling ten gronde van verzoekers aanvraag die alsdan zal plaatsvinden. De bestreden beslissing spreekt zich immers enkel uit over de modaliteiten van indiening van de aanvraag, doch niet over de grond van de aanvraag. Daarenboven verhindert de bestreden beslissing niet dat verzoeker een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. Immers, doordat verzoeker niet alle vereiste documenten voorlegde, werd de aanvraag niet overgemaakt aan de gemachtigde van de

staatssecretaris. Bijgevolg heeft de gemachtigde nog niet de mogelijkheid gehad om de gegrondheid van de buitengewone omstandigheden, die in de aanvraag van 19 juli 2013 werden uiteengezet, te beoordelen.

Vooraleer er sprake kan zijn van een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat, dient verzoeker zelf ook op zorgvuldige wijze gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hem openstaan. Verzoeker zou mogelijkerwijze in aanmerking kunnen komen voor gezinshereniging en een toelating tot verblijf op grond van artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet kunnen verkrijgen, wanneer wordt aanvaard dat hij zijn aanvraag in België indient wegens buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst verhinderen. Hij dient dan evenwel naast een uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden, ook de vereiste documenten voor te leggen, onder meer een geldig paspoort en een recent bewijs van goed gedrag en zeden. Het is aan verzoeker, vooraleer hij de Belgische overheid kan wijzen op een positieve verplichting in haren hoofde, om minstens zelf eerst de stappen te zetten die voor hem openstaan. Verzoeker is nu voldoende geïnformeerd over de documenten waarvan hij in gebreke bleef om ze voor te leggen en kan derhalve een volgende procedure tot gezinshereniging aanvangen.

Daarnaast merkt de Raad op dat de bestreden beslissing op zich niet leidt tot een definitieve verwijdering. De bestreden beslissing stelt enkel dat de aanvraag om toelating tot verblijf niet in overweging wordt genomen omdat niet alle vereiste documenten werden voorgelegd. In zoverre verzoeker meent dat hij het land dient te verlaten, wijst de Raad op de mogelijkheid tot terugkeer op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit immers niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België.

De Raad herinnert eraan dat artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

(...)

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde verplicht is de aanvraag om een visum gezinshereniging zo snel mogelijk te behandelen waarbij de beslissing ten laatste zes maanden na de datum van de indiening van de aanvraag moet volgen. Enkel in bijzondere omstandigheden is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, maar de maximumduur daarvan wordt op twaalf maanden gesteld. De beslissing om de termijn met drie maanden te verlengen, dient, in concreto, het uitzonderlijk karakter hiervan aan te tonen, verband houdend met de complexiteit van de behandeling van de aanvraag (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.26.3). Verzoeker mag dus verwachten dat zijn aanvraag, ingediend bij een Belgische diplomatieke post in het buitenland, zo snel mogelijk wordt behandeld en dat in normale omstandigheden een beslissing omtrent zijn aanvraag om een visum gezinshereniging ten laatste zes maanden na de indiening van de aanvraag zal volgen.

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228) minstens toont hij dit niet aan in het verzoekschrift. De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn echtgenote en kind hem bezoeken in het land van herkomst of elders tijdens de behandeling van de aanvraag. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn vrouw en zoon en zijn gezinsleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100).

De vraag rijst tenslotte of verzoeker met het zeer summier betoog dat het een manifeste schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt dat de aanvraag in het land van herkomst moet geschieden, concrete economische, sociale culturele of linguïstische hinderpalen aantoont die verhinderen om het gezinsleven in Turkije verder te zetten.

Verzoeker toont met zijn summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om met zijn echtgenote en zoon in België te verblijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Gelet op wat hierboven wordt besproken en gelet op het nalaten van een zorgvuldig gebruik van de wettelijke mogelijkheden die voor verzoeker openstaan om bescherming te krijgen van zijn gezinsleven, dient in casu te worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM in huidige stand van het dossier niet wordt aangetoond.

Het vierde middel is niet gegrond.

4.9. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn). Het middel wordt verduidelijkt als volgt:

“Overeenkomstig artikel 17 van de Europese Richtlijn dienen de lidstaten in geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diëns gezin terdege rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat in casu geenszins rekening gehouden is met de effectieve bestaande hechtheid van de gezinsvorming van partijen.

Dat in casu om weldegelijk geconsumeerd huwelijk gaat waarbij geenszins enig twijfel om kan gezaaid worden.

Dat er over de aard en regelmatigheid bij het beoordelen van de aanvraag töt verblijf ingevolge gezinshereniging artikel 10 en 12bis, de oprechtheid van de partners geenszins enig twijfel kan bestaan van de conformiteit aan de voorwaarden van de wet, zijnde de aanwezigheid van de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen.

Gelet op voorgaande schendt deze weigeringsgrond om de aanvraag in overweging te nemen en het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens de proportionaliteitsbeginsel welk eveneens in de Europese Richtlijn is verwerkt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins rekening gehouden met de aile voormelde elementen van het dossier.

Dat het middel bijgevolg gegrond is.”

4.10. De Raad merkt evenwel op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Een bepaling uit een richtlijn heeft slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoeker blijkt in gebreke

om aan te tonen dat aan de vereisten voor een directe werking is voldaan. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG.

Het derde middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

4.11. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM dat als volgt wordt toegelicht:

“Dat verzoeker een beslissing tot niet-overwegingname ontvangt met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat deze beslissing genomen werd nadat verzoeker een aanvraag overeenkomstig artikel 10+12 bis VW indiende.

Dat tot 31 januari 2014 deze wijze van handelen kon aanvaard worden, daar het beroep dat werd ingesteld tegen deze beslissing van niet-inoverwegingneming geen schorsende werking had.

Dat op 3 januari 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest (RvV nr. 118.155) gevelde werd, waarin duidelijk wordt gesteld dat ook bij een meervoudige asiel aanvraag, die geweigerd wordt o.b.v art 57/6/2, een volwaardig, daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking dient te staan van de betrokken asielzoeker.

Dat de onderhavige aanvraag tot verblijf parallel is met de voorgaande procedure.

Dat een volwaardig rechtsmiddel een beroepsprocedure is met schorsende werking.

Dat dit arrest werd genomen in navolging en in overeenstemming met het arrest 1/2014 van 16 januari 2014 van het Grondwettelijk Hof.

Dat arrest RvV nr. 118156 verder gaat dan het arrest van het grondwettelijk hof, en de waarborg van een volwaardig, daadwerkelijk rechtsmiddel niet enkel toekent aan asielzoekers die komen uit een veilig herkomstland, maar ook aan asielzoeker die een meervoudige asielaanvraag doen, en een beslissing krijg tot niet- inoverwegingneming op basis van art. 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Dat art. 23 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG grondwetsconform dient geïnterpreteerd te worden.

Dat het middel gegrond is.”

4.12. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, dit artikel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. In casu, duidt verzoeker geen bepaling aan van het EVRM waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist.

In zoverre verzoeker de schending van artikel 13 EVRM zou verbinden aan een schending van artikel 8 van het EVRM, moet worden vastgesteld, zoals blijkt uit punt 4.7., dat in afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op artikel 8 van het EVRM, de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM niet nuttig kan worden ingeroepen noch worden weerhouden.

Verzoeker houdt voor dat het thans voorliggende beroep geen daadwerkelijk rechtsmiddel uitmaakt aangezien het geen automatisch schorsend effect kent. Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof inzake beroepen tegen beslissingen tot niet-inoverwegingneming van asielaanvragen ten aanzien van asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst en het arrest nr. 118 155 van de Raad inzake beroepen tegen beslissing tot niet-inoverwegingneming van meervoudige asielaanvragen, waar werd geoordeeld dat het beroep bij de Raad tegen deze beslissingen een automatisch schorsend effect noodzaakt.

De Raad benadrukt dat een duidelijk onderscheid moet worden gemaakt naar gelang de aard van de betrokken beslissingen, met name asielbeslissingen, enerzijds, en beslissingen die kaderen in een aanvraag om gezinshereniging, anderzijds. In tegenstelling tot de rechtspraak inzake artikel 3 juncto artikel 13 EVRM, vereisen artikel 8 juncto artikel 13 EVRM, krachtens vaste rechtspraak van het EHRM, geen automatisch schorsend effect. Waar beslissingen worden betwist omwille van een mogelijke inbreuk op het gezins- of privéleven, is niet vereist dat het rechtsmiddel, opdat het als daadwerkelijk kan worden bestempeld, een automatisch schorsend effect kent (EHRM 13 december 2012, Grote Kamer, nr. 22689/07, *Souza Ribeiro v. Frankrijk*, par. 83; EHRM 15 april 2014, nr. 43875/09, *Asalya v. Turkije*, par. 115). Tenslotte moet worden gesteld dat verzoeker niet dienstig naar de Asielprocedurerichtlijn 2005/85/EG kan verwijzen. Verzoekers betoog mist dan ook enige juridische grondslag.

Het vierde middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bestreden bevel. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de eerste verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES